

28ος ΒΑΘΜΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΙΠΠΟΤΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τάδε λέγει Ερμής ο Τρισμέγιστος (τυπικό τού 28^{ου} βαθμού) :

« Ο άνθρωπος, όστις θριαμβεύει επί τών παθών, μεγεθύνει τις Πνευματικές του Ιδιότητες. Ο Θεός τώ μετρά το φώς (την Συνείδηση) αναλόγως τών αρετών του και επιτρέπει να εισδύσει άπ' αυτής τής παρούσης ζωής προοδευτικώς στα βαθύτερα μυστήρια τής φύσεως. Όστις τουναντίον υποκύπτει στους πειρασμούς τής σαρκός, πίπτει ολίγον κατ' ολίγον υπό την επίδραση τών μοιραίων νόμων, οίτινες διέπουν τα στοιχεία και καθιστάμενος λεία αυτών, παραδίδεται εις την διαρκή αμάθεια, ήτις είναι ο θάνατος τού πνεύματος (Χιράμ). Μακάριος ο υιός τής Γής, όστις διατήρησε αγνή την εικόνα τής υπέρτατης τελειότητος και όστις δεν την συσκότισε με τον πέπλο τών χαμερπών απολαύσεων. Όταν έρχεται διά αυτόν η ώρα να εγκαταλείψει τον κόσμο τούτο, το σώμα του αποδίδεται εις το κράτος τής ύλης.⁽⁷⁾ Αλλά το πνεύμα του απεκδύμενο τού φλοιού τούτου, παλαιωθέντος υπό τού χρόνου, ανυψώνεται προς τις επτά συγκεντρικές σφαίρες, οι οποίες περιβάλλουν το γήινο σύστημα ».

Στο ελληνικό τυπικό τού 32^{ου} βαθμού, που παλαιότερα αποτελούσε τον 25^ο και τελευταίο βαθμό τού Δόγματος τής Τελειοποίησης, διαβάζουμε τα εξής :

« Η Αλχημεία και η Καμπαλά συνέπραξαν και εις αυτάς οφείλουμε την αλληγορία τού Απολεσθέντος Λόγου, ο οποίος θα παράσχει εις ημάς την Γνώσιν ».

Θα πρέπει ίσως να τεθεί η ερώτηση, γιατί στις απαρχές τού 21^ο αιώνα επιθυμούμε να ξαναστρέψουμε την προσοχή μας στην Αλχημεία, η οποία από την πλειονότητα τής ανθρωπότητας θεωρείται ως μια σειρά από φαντασιοπληξίες, υπερβολές και δεισιδαιμονίες, έχοντας επανειλημμένα θεωρηθεί από έδρας, από τις σύγχρονες επιστημονικές αρχές, ως τέτοια.

Σε εκείνους που έχουν μια ανεπιφύλακτη πίστη στο αλάθητο τής σύγχρονης επιστήμης δεν έχουμε να προσφέρουμε σαν απάντηση τίποτε.

Αλλά στον μη προκατειλημμένο ερευνητή απαντάμε ότι η Αλχημεία, εάν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια επιστήμη που ενσωματώνει τις υψηλότερες αλήθειες που ένας πνευματικά φωτισμένος άνθρωπος μπορεί ενδεχομένως να προσεγγίσει και ότι μια πρακτική γνώση τους είναι εξαιρετικά σημαντική για την αιώνια ευημερία του και την πρόοδο τής ανθρωπότητας. Όπως είπαμε, ο Ερμητισμός ή η Αλχημεία τών Φιλοσόφων είναι η μεταστοιχείωση ή ο μετασχηματισμός τού κοινού θνητού σε πλήρως εξελιγμένο άτομο.

Ο κοινός θνητός είναι το πρόσωπο που όλοι μας ξέρουμε από την καθημερινή μας ζωή. Μεγάλωσε στην κοινωνία μας ως ένα συνηθισμένο πρόσωπο, απληροφόρητο για το ποιός ή τι στην πραγματικότητα είναι.

Η μεταστοιχείωση συνίσταται στο να ενημερωθεί για τις διάφορες συνιστώσες τής ύπαρξης του, όπως είναι το υλικό σώμα και οι διάφοροι τομείς του, οι σκέψεις και τα συναισθήματα του και πως θα προσεγγίσει (Γνώθι Σ' Αυτόν) το ανώτερο του Εγώ (Νεσαμάχ) ώστε στην συνέχεια να προχωρήσει στην κάθαρση τού σώματος, τών συναισθημάτων και τών σκέψεων. Αυτή η διαδικασία τού εξαγνισμού θα επιτρέψει στο ανώτερο Εγώ να εκδηλωθεί πλήρως στην φυσική πραγματικότητα παίρνοντας τον έλεγχο σε όλες αυτές τις υποστατικές καταστάσεις. Πρόκειται δηλαδή για την συνειδητοποίηση και ενεργοποίηση τής Θείας μας φύσεως. Ο κοινός άνθρωπος είναι σαν να είναι κοιμισμένος, ενώ το αυτοσυνειδητοποιημένο άτομο είναι όπως εκείνος που έχει πλήρως αφυπνιστεί από την περίοδο τού ύπνου κατά την οποία ζούσε μέσα στα όνειρα του.

Το Μεγάλο λοιπόν Έργο τών αλχημιστών αφορά την ικανότητα απόκτησης αυτοεπίγνωσης.

Αυτό είναι όλο το μυστικό τών αλχημικών διεργασιών και είναι πολύ απλό σαν σύλληψη. Ο αμύητος όμως, που είναι απληροφόρητος για τις διάφορες πτυχές τού ανθρώπου, μπορεί να έχει δυσκολία στο να καταλάβει αυτήν την πρακτική διαδικασία τού μετασχηματισμού. Έτσι οι αλχημιστές προσπάθησαν να δώσουν κάποιες επεξηγήσεις σε συμβολική γλώσσα. Η χημική ορολογία δεν ήταν ο μόνος τρόπος, που προσπάθησαν να εξηγήσουν, για το περί τίνος περίπου πρόκειται.

Μερικές ψυχολογικές έννοιες μεταφέρονται ευκολότερα με την βοήθεια εικόνων και έτσι αυτός που θα ασχοληθεί με την κατανόηση τής αλχημείας πρέπει να μελετήσει τις συμβολικές εικόνες και τα έργα ζωγραφικής όχι μόνο προσπαθώντας να τις αποκρυπτογραφήσει κατανοώντας νοητικά το συμβολικό τους περιεχόμενο, αλλά να τις προσεγγίσει και με το συναίσθημα που τού εμπνέουν.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτός που θέλει να μνηθεί στην αλχημεία κάνει μια ψυχολογική σύνδεση με τα αρχέτυπα τών εικόνων αυτών.

Οι αλχημιστές χρησιμοποίησαν επίσης αλληγορικές σκηνές που προέρχονται από την Ελληνική Μυθολογία.

Συνεπώς κάποιος πρέπει να γνωρίζει τις ιστορίες αυτές προκειμένου να γίνει κατανοητή η συμβολική τους έννοια αναφορικά με τις διαδικασίες τού εσωτερικού μετασχηματισμού μέσα του. Σαν έννοια, η ουσία τού « Μεγάλου Έργου » είναι σαφής και απλή.

Όπως είπαμε, έχει να κάνει με την ικανότητα και τον βαθμό τής Επίγνωσης μας.

Οι αλχημικές εικόνες δείχνουν ότι το Μεγάλο Έργο είναι τόσο προσωπική όσο και Πνευματική διαδικασία και όχι εργαστηριακή χημεία. Στην πράξη όμως τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά και υπάρχουν πολλές ψυχονοητικές πρακτικές γύρω από το θέμα μας.

Αλλά η βάση τους παραμένει πάντα η ίδια και είναι η αποβολή τών ανεπιθύμητων συναισθημάτων και σκέψεων με τον έλεγχο τών ψυχονοητικών ειδώλων τα οποία αποτελούν την παρούσα προσωπικότητα μας και εδρεύουν στο υποσυνείδητο μας.

Χωρίς την αποβολή αυτή, η οποία συνήθως χαρακτηρίζεται με τον όρο **καθάρσεις**, η οποιαδήποτε πρακτική προσπάθεια μέλλει να αποτύχει.

Οι καθάρσεις αυτές αποτελούν το συμβολικό αντικείμενο τού Α΄ βαθμού μύησης (μαθητής), σαν δοκιμασία τής Γης (σώμα), τού Ύδατος (αισθήματα), τού Αέρος (σκέψεις) και τού Πυρός (φωτισμός).

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 28^{ου} ΒΑΘΜΟΥ

Στην Διδασκαλία τού 23^{ου}/28^{ου} βαθμού από το χειρόγραφο τού Φράνκεν (*FrMa*) αλλά και σε παλια ξενα τυπικα, συναντούμε την παρακάτω στιχομυθία σε Αλχημική - ορολογία :

Ερ : Τι συμβολίζουν οι 7 πλανήτες ;

Απ : Είναι τα φώτα τού ουρανού στερεώματος από την επήρεια τών οποίων υπάρχει κάθε ουσία στην επιφάνεια τής Γης και στο στερέωμα.

Ερ : Από τι σχηματίζεται η γήινη σφαίρα ;

Απ : Από την ύλη που σχηματίζεται από την συνεργασία τών τεσσάρων στοιχείων, τα οποία παριστάνονται από τα τέσσερα τρίγωνα ... σχήματα.

Ερ : Ποιά είναι τα ονόματα τών 7 πλανητών ;

Απ : ο Ήλιος, η Σελήνη, η Αφροδίτη, ο Άρης, ο Δίας, ο Ερμής και ο Κρόνος.

Ερ : Ποιά είναι τα τέσσερα στοιχεία ;

Απ : ο Αέρας, το Πυρ, η Γη και το Ύδωρ.

Ερ : Ποιά είναι η επίδραση τών 7 πλανητών επάνω στα τέσσερα στοιχεία ;

Απ : Οι τρεις γενικές Ουσίες (Αρχές) από τις οποίες συντίθενται όλα τα σώματα : το Πνεύμα, το Σώμα και η Ζωή. Με άλλα λόγια, το Θεϊόν, ο Υδράργυρος και το Άλας.

Ερ : Τι είναι η Ζωή ή το Άλας (Salt) ;

Απ : Η Ζωή που χορηγείται από το Απόλυτο Είναι Θεό ή από τους 7 πλάνητες, τούς παράγοντες της Φύσεως ① { τα 7 κατώτερα Σεφιρόθ – λαμπτήρες }.

Ερ : Τι είναι το Πνεύμα ή το Θεϊόν (Sulphur) ;

Απ : Μιά αμετάβλητη Ουσία που είναι το αίτιο διαφόρων εκδηλώσεων (φαινομένων).

Ερ : Τι είναι το Σώμα ή ο Υδράργυρος (Quicksilver) ;

Απ : Ουσία εν επαφή, η οποία τελειοποιείται⁽¹⁾ στην μορφή της από την ένωση τού Άλατος (Salt) και τού Θεϊού (Sulphur) ή η συμφωνία τών τριών που κυβερνούν την Φύση.

Ερ : Μπορεί η (Αλχημική) Τέχνη να τελειοποιήσει ένα μέταλλο όπως το κάνει η Φύση ;

Απ : Ναι, αλλά με την προϋπόθεση ότι πρέπει κανείς να έχει επακριβή Γνώση τής Φύσης.

Ερ : Τι θα βοηθήσει στο να επιτευχτεί αυτή η Γνώση ;

Απ : Μία « Ουσία » η οποία έχει ⁽¹⁾τελειοποιηθεί και την οποία αναζητούμε, κάτω από το όνομα τής « **Φιλοσοφικής Λίθου** » !

Με μιά εκπληκτική σαφήνεια το τυπικό της μύσεως σε 18^ο βαθμό αναφέρει :

“ Συνταυτίζων το έργον των Ροδοσταύρων προς το ιδικόν του έργον, ο Τεκτονισμος προκήρυξε την σπουδή της φύσεως ως μέσον πάσης προόδου, με την διαφορά όμως ότι η φύσις δεν έγκειται μόνο εις την ύλη ,αλλά και πέραν αυτής εις τον άυλο κόσμο του πνεύματος .

“Οι αδελφοί ούτοι υπήρξαν μεγάλοι φυσιοδίφες, οι οποίοι υπό το, κατά το μάλλον ή ήττον ειλικρινές, πρόσχημα της Αλχημείας, υπήρξαν οι πρωτεργάτες της ερεύνης ,της βαθιάς παρατηρήσεως ,της επιστήμης ... οι Ροδόσταυροι κατέληξαν να συγχωνευθούν εις τον Τεκτονισμον ως είναι εύκολον να τούς αναγνωρίζομεν μεταξύ των πνευματικών προγόνων μας ”.

Πρέπει να τονίσουμε ευθύς εξ αρχής ότι η ανάλυση που ακολουθεί δεν αποτελεί με κανένα τρόπο μια συστηματική εμβάθυνση στο αντικείμενο τής Αλχημείας.

Φιλοδοξεί μόνο στο να ενημερώσει τον αμύητο, εκείνον που αντιμετωπίζει το θέμα για πρώτη φορά, ώστε αυτός να μπορέσει να εισέρθει στο εσώτερο και βαθύτερο νόημα ορισμένων βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ*.

Η Αλχημεία, παραδόξως, είναι ένα θέμα για το οποίο έχουν γραφτεί τόσα πολλά και όμως γνωρίζουμε πολύ λίγα. Είναι αλήθεια ότι η Τέχνη τής Αλχημείας μάς είναι κυρίως γνωστή από τα έργα τών Ευρωπαίων που ασχολήθηκαν με αυτήν.

Η Αλχημεία όμως δεν είναι αποκλειστικότητα τού Δυτικού πολιτισμού.

Πολύ σημαντική είναι η γνώση που απέκτησαν οι Ευρωπαίοι από τα βιβλία τού Ισλαμικού κόσμου. Στην Ινδία και στην Κίνα η Αλχημεία αποτελούσε μια γνώση που καλλιεργούσαν συστηματικά για αιώνες, είχε οργανική σχέση με τις κυριαρχούσες θρησκευτικές αντιλήψεις και βασιζόταν σε ένα βαθύ φιλοσοφικό υπόβαθρο.

Είναι πολύ δύσκολο να απαντήσουμε που γεννήθηκε η Αλχημεία.

Αίγυπτος, Κίνα, Ελλάδα ή Μέση Ανατολή ; Το δεύτερο συνθετικό της , η λέξη Κέμετ, στα Αιγυπτιακά σημαίνει « μαύρη γη », ήτοι η επιστήμη τής μαύρης γης ή τής πρώτης ύλης.

Η λέξη αναφέρεται στην μαύρη γόνιμη γη από την οποία πηγάζουν οι σοδειές που μας δίνουν τροφή ώστε να διατηρούμαστε στην ζωή.

Από κοσμογονικής πλευράς, η λεξη αναφέρεται στο σκοτεινό μυστήριο τής πρώτης ύλης από την οποία προήρθε η Δημιουργία, ενώ από εσωτερικής πλευράς με την επιστήμη τού μετασχηματισμού που είναι η Αλχημεία.

Η πρώτη ύλη ταυτίζεται επίσης με την Συνείδηση και ιδίως με το υποσυνείδητο.

Η παράδοση ανάγει την Ερμητική Τέχνη στον προ τών Φαραώ Θεό και Βασιλιά Ερμή. Σε αυτόν αποδίδονται πολλά αλχημικά κείμενα μεταξύ τών οποίων είναι και η περίφημη « Σμαραγδένια Πλάκα » ή Σμαράγδινος Πίνακας, που χωρίς αμφιβολία είναι η πιο σύντομη περιγραφή τού Μεγάλου Έργου.

Εκτός από την Αίγυπτο αλχημιστικά κείμενα συναντούμε στην Ταοϊστική παράδοση και πιο πρόσφατα στην Αλεξάνδρεια με τον Ζώσιμο (αρχές τού 4^{ου} αιώνα μ.Χ.). Από την Αλεξάνδρεια μεταφέρθηκε στο Βυζάντιο (5^{ος} αιώνας μ.Χ.), πριν περάσει στους Άραβες.

Από τον 7^ο έως τον 11^ο αιώνα η Αλχημεία εισήχθη σε όλες τις χώρες που είχαν κατακτήσει οι Άραβες και ειδικά στην Ισπανία, η οποία έγινε ένα από τα μεγαλύτερα ερμητικά Κέντρα. Πολλοί υποστηρίζουν ότι η Αλχημεία είναι η μνήμη μιάς επιστήμης πριν από τον κατακλυσμό και σαν τέτοια αποτελεί μικρά κομμάτια μιας λησμονημένης γλώσσας βυθισμένης στο συλλογικό ασυνείδητο, ικανής να ξανανθίσει μέσω ορισμένων εμπνευσμένων απεσταλμένων ατόμων όπως για παραδειγμα είναι οι Ε*Α*Διδ* - [♣ τόμος Β' - 32^{ος} βαθμός].

Οι περισσότερες από τις αλχημικές αρχές, που ήταν γνωστές στην αρχαία Αίγυπτο, κρατήθηκαν μυστικές από τους απλούς ανθρώπους και εκφράστηκαν δημόσια μόνο στις μυστικές γραφές, τα ιερογλυφικά ή στην αρχιτεκτονική τών ιερών κτηρίων.

Η παράδοση αυτή συνεχίστηκε και συναντούμε το αποκορύφωμα τής Αλχημείας κατά την περίοδο τού Μεσαίωνα με την δυσνόητη ορολογία, τα σύμβολα και τα κρυπτογραφημένα κείμενα τών αλχημιστών και επίσης στην αρχιτεκτονική τών καθεδρικών ναών.

Οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι έχουν αποδείξει ότι οι ιεροί ναοί τής Αιγύπτου και οι καθεδρικοί ναοί τού Μεσαίωνα βασίστηκαν στις ανθρώπινες αναλογίες και σχεδιάστηκαν για να αντιπροσωπεύσουν συμβολικά το άτομο.

Στην πραγματικότητα, η ανθρώπινη μορφή που ενσωματώνεται στην ιερή αρχιτεκτονική είναι συμβολική τού τελειοποιημένου ατόμου, η τελική φάση τής ανθρώπινης εξέλιξης και τής τελικής « ένωσης » του με το Θείον.

Οι Άραβες προσέθεσαν στην λέξη Κέμετ (χημεία) την λέξη Αλ που σημαίνει Θεός (الكيمياء). Άρα μπορούμε να ορίσουμε την αλχημεία και σαν την Επιστήμη τής Συνειδητοποίησης τού Θεού. Αναφέρεται επίσης και σαν το Βασιλικό μονοπάτι επιστροφής στον Θεό ή Βασιλική Τέχνη, όρος προσφιλής στον Τεκτονισμό, χωρίς όμως να έχει γίνει βαθύτερα κατανοητός.

Αν και αυτή η Ιερή επιστήμη τής Ψυχής είναι διαχρονικά γνωστή και εμφανίζεται κάτω από διαφορετικά ονόματα, δυστυχώς είναι πρώτιστα παρανοημένη εξ αιτίας τού όρου Αλχημεία. Έτσι, για τους περισσότερους, η Αλχημεία δεν έχει κανένα σαφή καθορισμό ή είναι απάτη. Για μερικούς η Αλχημεία, στον σύγχρονο πολιτισμό μας, έχει γίνει ένας όρος κάπως σχετικός με την χημεία ή θεωρείται σαν προσπάθεια « να μετατρέψουμε τον μόλυβδο σε χρυσό ». Όμως στην πραγματικότητα ο μετασχηματισμός τού μόλυβδου, δηλαδή τής άγνοιας, σε χρυσό ή σε φωτισμό, είναι μια συνοπτική απόδοση τής μεταφορικής αυτής έκφρασης.

Η Αλχημεία, λόγω τής έμφυτης δύναμης της, ήταν πάντα μια ιδιαίτερα περιφρουρούμενη μυστική Επιστήμη προκειμένου προφυλάξει τον σπουδαστή από βλαβερές συνέπειες αλλά και για να προστατεύσει τις ιερές αλήθειες και πρακτικές από την κακή χρήση εκ μέρους τών βεβήλων (αμυήτων και τών επονομαζόμενων φυσητών).

Κατά την διάρκεια τού Μεσαίωνα, η Αλχημεία καλύφθηκε επιπροσθέτως για να προστατευθεί ο μνημένος από τις διώξεις τής επικρατούσης θρησκείας. Έτσι η κρυμμένη αυτή πτυχή τής Αλχημείας έχει συμβάλλει στην απουσία στοιχείων που να επιτρέπουν τον καθορισμό της και στην δημιουργία σύγχυσης. Ακόμη και σήμερα, η Αλχημεία συνεχίζει να συγκαλύπτεται από μυστήριο, αντιφατικότητα και εικασίες. Τα πράγματα όμως έχουν σαφώς αλλάξει. Οι αλχημιστές ήταν μοναχικοί τύποι. Ο καθένας λέει τα δικά του και με τον δικό του τρόπο. Σπάνια είχαν μαθητές ούτε και είχαν μυστικούς κύκλους και η παράδοση φαίνεται πως είναι πενιχρή. Ο καθένας τους δούλευε μόνος στο «εργαστήριο» του. Αυτό ίσως να οφείλεται στο ότι η αληθινή Αλχημεία, ποτέ δεν υπήρξε επιχείρηση ή σταδιοδρομία, αλλά ένα πραγματικό έργο που ο άνθρωπος το εκτελούσε με μια σιωπηλή εργασία αυταπάρησης.

Φυσικά υπάρχουν καλοί και κακοί συγγραφείς στην αλχημική φιλολογία, όπως και σε κάθε άλλη. Υπάρχουν επίσης θεαματικά έργα, όπως και έργα ανισόρροπα και παραπλανητικά.

Εύκολα ξεχωρίζει κανείς αυτά τα “ κατώτερα κείμενα ” από τις άφθονες συνταγές τους, την απρόσεκτη και χονδροειδή σύνταξή τους, την μυστικοπάθειά τους, τις φοβερές ανοησίες τους και την αναίσχυνη επιμονή τους στην κατασκευή τού κοινού (μεταλλικού) χρυσού.

Τα καλά βιβλία ξεχωρίζουν από την επιμέλεια, την φροντίδα, τον ευγενή στόχο και την φανερόη νοητική ακεραιότητα τού συγγραφέα.

Οι περισσότεροι παλαιοί αλλά και νεώτεροι αλχημιστές, πιθανόν δεν θα διαφωνούσαν στις παρακάτω επτά βασικές αρχές :

1. Ολόκληρο το Σύμπαν θεωρείται ότι αποτελεί μια ενιαία ύπαρξη (ένα μόνο Πράγμα).
 2. Υπάρχει ένα κάποιο είδος επταπλής κοσμικής κλίμακας που ενώνει τον επουράνιο κόσμο με τον φυσικό κόσμο επάνω στην Γη. Οι Ψυχές των ανθρώπων είναι ικανές να κινούνται προς τα πάνω ή προς τα κάτω σε αυτήν την κλίμακα - [28^{05} και 30^{05} βαθμός].
Η κίνηση από την μία βαθμίδα στην άλλη αναφέρεται σαν εκπόρευση. Κάθε βαθμίδα της κλίμακος συνδέεται με έναν από τους 7 πλάνητες, που είναι ορατοί με το μάτι, καθώς και με έναν μουσικό τόνο στην επταδική Πυθαγόρειο κλίμακα - [ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΠΤΑ].
 3. Υπάρχει κάποιου είδους αντιστοιχία μεταξύ των ουρανίων και των γήινων αντικειμένων που εκφράζεται με το αλχημικό αξίωμα « όπως είναι επάνω έτσι είναι και κάτω ».
 4. Η ενδοσκόπηση που αφορά, τόσο τον ενσυνείδητο εαυτό (όπως π.χ. μέσω διαλογισμού) όσο και το μέρος εκείνο που βρίσκεται σε μη συνειδητή περιοχή, όπως το υποσυνείδητο και έχουμε επαφή μέσω ονείρων, οραμάτων κ.λ.π., αποτελούν πολύτιμες πηγές Γνώσης.
 5. Η μεταστοιχείωση, δηλαδή ο μετασχηματισμός των ανθρώπων για να επιτύχουν υψηλότερες καταστάσεις συνείδησης και βαθμούς πνευματικότητας είναι μεταφορικά ανάλογη με την μεταστοιχείωση των βασικών μετάλλων σε μέταλλα μιας πιά λεπτής υποστάσεως.
 6. Η μυστική παράδοση με οδηγίες για την επίτευξη μιας τέτοιας μεταφυσικής γνώσεως και υψηλότερων καταστάσεων συνείδησης θα πρέπει κυρίως να παρέχεται είτε με προφορικό τρόπο είτε σε εμπειρική βάση. Διότι εξ αιτίας της φύσεως των περισσότερων μεταφυσικών αρχών και ιδεών, για τις οποίες η ανθρωπότητα στην πλειοψηφία της δεν είναι ακόμη προετοιμασμένη, δεν είναι δυνατόν να τεθούν σε γραπτά κείμενα παρά μόνον μέσω της χρήσεως δυσνόητων αλληγοριών και συμβολικών εικόνων, όπως γίνεται στον Τεκτονισμό. Μόνο εξαιρετικώς άξια και ηθικά άτομα πρέπει να λαμβάνουν αυτήν την γνώση, την οποία κατέχουν πολύ λίγες Μυητικές αδελφότητες που υπάρχουν ακόμη επάνω στην Γη.
 7. Όλοι οι υπάρχοντες Πολιτισμοί της Γης προέρχονται από ένα και μοναδικό Αρχαίο Πολιτισμό που υπήρξε σε μια περίοδο, την οποία μεταφορικά ονομάζουμε « Χρυσή Εποχή ».
- Στην Ευρώπη, κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα, δεν ήταν ασφαλές και νοητό να εκφράσει κανείς ιδέες διαφορετικές από εκείνες που ήταν τότε αποδεκτές από την εκκλησία.
- Προκειμένου λοιπόν μερικοί μνημένοι να αποτυπώσουν ιδέες χωρίς να θεωρηθούν αιρετικοί και να υποστούν δίωξη, άρχισαν να γράφουν με την χρησιμοποίηση των αρχαίων συμβόλων.

Σήμερα τα σύμβολα αυτά ίσως φαίνονται αρκετά εύκολο να ερμηνευθούν, όχι όμως και να εφαρμοστεί τόσο εύκολα στην πράξη η ιδεολογία που περικλείουν, δηλαδή το Μεγάλο Έργο. Αλλά σε εκείνους τούς πρόωρους χρόνους, ήταν αρκετά καλυμμένα ώστε να πείσουν την εκκλησία ότι η πρόθεσή τους ήταν να ασχοληθούν με καθαρά χημικές και φυσικές διεργασίες. Ενώ η χημεία εξετάζει επιστημονικά τα επαληθεύσιμα φαινόμενα, η αλχημεία διδάσκει μια κρυμμένη πραγματικότητα που είναι η ουσία τής κάθε αλήθειας και όλων τών θρησκειών. Οι αλχημιστές έγραψαν με την χρησιμοποίηση συμβόλων. Οι μεγάλες αλήθειες έχουν εκφραστεί συχνά με την χρησιμοποίηση τού συμβολισμού, τών παραβολών ή τής αλληγορίας. Τα σύμβολα μπορούν να ερμηνευθούν σε πολλά επίπεδα και καθώς αυξάνει η ικανότητα κατανόησης τού άτομου η ερμηνεία κάθε συμβόλου επιτυγχάνεται σε ένα μεγαλύτερο βάθος. Λέμε ότι μια εικόνα αξίζει όσο χίλιες λέξεις και το ίδιο πράγμα ισχύει για ένα σύμβολο, μια παραβολή ή μια αλληγορία.

Τα Δυτικά Αλχημιστικά κείμενα μπορούν να χωριστούν σε δύο κατηγορίες :

α) Βιβλία γραμμένα από τους ίδιους τους αλχημιστές που είναι πολύ λίγα.

β) Σχόλια και ερμηνείες τών μη αλχημιστών τα οποία είναι και τα πιά πολυπληθή.

Ο κανόνας τής προστασίας τών αλχημιστών επέβαλε την ανάγκη τού μυστικού. Τα αυθεντικά αλχημικά κείμενα αποκαλύπτουν κάτι σε εκείνον που ήδη γνωρίζει το κλειδί τής ανάγνωσης, με το οποίο γίνονται κατανοητά τα μηνύματα που είναι κρυμμένα πίσω από σύμβολα και εκφράσεις, προφανώς παράλογες και ακατανόητες. Γράφει ένας αλχημιστής σχετικά :

« ...Φτωχέ ανόητε ! Είσαι τόσο αφελής να πιστεύεις ότι σου διδάσκουμε ανοιχτά και ξεκάθαρα το πιά μεγάλο και πιά σπουδαίο τών μυστικών ; Εγώ σε διαβεβαιώνω ότι όποιος θελήσει να ερμηνεύσει αυτό, που οι Φιλόσοφοι έγραψαν κατά λέξη, θα βρεθεί χαμένος στους μαϊανδρους ενός λαβυρίνθου από τον οποίο δεν θα μπορέσει να βγεί, γιατί δεν θα έχει τον μίτο τής Αριάδνης να τον οδηγήσει στην έξοδο ». Εντούτοις το να βρει κανείς το επιθυμητό νήμα τής Αριάδνης, παρά τις δυσκολίες, είναι δυνατό. Αρκεί βέβαια να ξέρει πού και πώς να ψάξει ! Όλες οι εξωτερικές διαδικασίες έχουν μια εσωτερική αντιστοιχία και έτσι περιέγραψαν τις εσωτερικές διαδικασίες καθώς επίσης και εκείνες στο εξωτερικό χημικό εργαστήριο με τις ίδιες λέξεις. Αυτό είναι βασισμένο στον ερμητικό νόμο: « Όπως τα άνω έτσι και τα κάτω - όπως τα έξω έτσι και τα μέσα ». Η Αλχημεία διδάσκει την αύξηση τών δονήσεων, δηλαδή την δυνατότητα να μετατραπεί ή να αλλαχτεί η « ύλη » σε ένα υψηλότερο επίπεδο ύπαρξης.

Επομένως η Αλχημεία είναι το Μεγάλο Έργο τής Φύσεως που τελειοποιεί την « ύλη », είτε αυτή εκφράζεται ως φυσικός Κόσμος είτε ως ανθρώπινη Ψυχή. Οι αλχημιστές διδάσκουν ότι ο πρώτος στόχος είναι να βρεθεί η Φιλοσοφική Λίθος ή το Ελιξίριο τής ζωής, κάτι που αποτελεί το κλειδί για την αθανασία. Ο Άγγλος μοναχός Ρογήρος Βάκων γράφει σχετικά :
« Η Αλχημεία είναι η επιστήμη που διδάσκει την παραγωγή μιάς ουσίας ή ελιξιρίου (elixir), που όταν προβάλλεται πάνω σε ευτελή μέταλλα τα μεταβάλλει σε πολύτιμα (χρυσός), την ίδια στιγμή τής προβολής. Ο στόχος τού Μεγάλου Έργου τής Αλχημείας, που αποκαλείται επίσης Τέχνη, είναι η “ Φιλοσοφική Λίθος ” ». Για ποιο όμως πράγμα πρόκειται ;

Η λίθος αντιμετωπίστηκε ως μαγική λύδια λίθος που θα μπορούσε αμέσως να τελειοποιήσει οποιαδήποτε ουσία ή κατάσταση. Η φιλοσοφική λίθος έχει συνδεθεί με το άλας τού κόσμου, το αστρικό σώμα, το ελιξίριο τής ζωής και ακόμη με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Το ελιξίριο τών αλχημιστών έχει ουσιαστικά την ίδια δυνατότητα να τελειοποιήσει οποιαδήποτε ουσία. Όταν εφαρμόζεται στον μόλυβδο ή στον ίδιο τον άνθρωπο, τον μετατρέπει σε χρυσό ή τού δίνει την αθανασία. Όταν το ελιξίριο εφαρμόζεται στο ανθρώπινο σώμα, θεραπεύει τις ασθένειες και αποκαθιστά την νεότητα. Μια από τις σημαντικότερες αρχές που χρησιμοποίησαν οι αλχημιστές καθώς και οι Ροδόσταυροι έχει να κάνει με αυτήν τής δυαδικότητας στο Σύμπαν. Η μέθοδος τής διαδικασίας για να επιτύχουν την Φιλοσοφική Λίθο είναι η εναρμόνιση τής δυαδικότητας αυτής. Να ξεκαθαρίσουμε όμως ότι η Αλχημεία δεν είναι μια θρησκεία. Δεν είναι πρώτιστα κάτι θεολογικό, ούτε κάτι μεταφυσικό ή ηθικό.

Κοιτάζει το παιχνίδι τών δυνάμεων τής ψυχής από άποψη καθαρώς κοσμολογική και μεταχειρίζεται την **ψυχή** (το ψυχονοητικό μας σώμα ως μια « ουσία » που πρέπει να καθαριστεί, να διαλυθεί και να κρυσταλλωθεί εκ νέου. Παρόλα αυτά μπορεί να βρεθεί στις ιερές γραφές, για όποιον έχει καθαρά μάτια. Υπάρχουν εκείνοι που υποστηρίζουν ότι ένα από τα παραδείγματα αυτά είναι εκείνο τού Tubal Cain (**טובל קַיִן** - η λέξη τών Διδ* και απόκρυφη παράδοση τού Γ' βαθμού), που αναφέρεται στην Γένεση. Είναι ένας απόγονος τού Κάϊν, το όνομα τού οποίου μεταφραζόμενο από τα Αραμαϊκά, σημαίνει την ορυκτική αρχή και τα μέταλλα.

Περιγράφεται ως εκπαιδευτής τού κάθε τεχνίτη στον ορείχαλκο και τον σίδηρο.

Ήταν πεπειραμένος στην τέχνη τών μετάλλων. Είναι το πρώτο πρόσωπο στην Βίβλο που περιγράφεται με αυτόν τον τρόπο. Σαφώς, η Αλχημεία ισχύει σε δύο διαφορετικά επίπεδα :

το εξωτερικό ή φυσικό και το εσωτερικό ή Πνευματικό.

Οι αλχημιστές θεώρησαν ότι υπάρχουν τέσσερα στοιχεία : **γη, νερό, αέρας και πυρ**. Απαιτήθηκε επίσης επιπλέον κάτι, που αποκάλεσαν **Πεμπτουσία**, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ως η Δύναμη της Ζωής και η πηγή των υπολοίπων τεσσάρων.

Αυτά τα τέσσερα στοιχεία είναι η Τετρακτύς των αρχαίων, τα τέσσερα στοιχεία ή ριζώματα κατά τον Πυθαγόρα και την Ορφική - Πυθαγόρεια Παράδοση, δηλαδή οι σπόροι από τους οποίους όλη η φυσική Δημιουργία προέρχεται. Η διαδικασία της μεταστοιχειώσεως ανήκει στην γνώση της Τετρακτύος και της Τετραγράμματος φόρμουλας τού Ονόματος τού Θεού.

Με την μέθοδο αυτή διευκολύνεται η διέλευση από το φυσικό και ορατό πεδίο στο μυστικό της υψηλής νόησης των αιωνίων, άφθαρτων, αγέννητων και αθάνατων Πλατωνικών Ιδεών.

Δίπλα στους πραγματικούς Αλχημιστές, που ονομάζονται Μυημένοι (Adepti) και Καλλιτέχνες (Artisti - δηλαδή εκείνοι που κατείχαν την Τέχνη), υπήρξαν δύο άλλες κατηγορίες ανθρώπων που προσπαθούσαν να μεταλλάξουν τα μέταλλα. Αυτοί ήταν αρχικά οι puffers ή φουσητές και στην συνέχεια οι σύγχρονοι αλχημιστές. Στην μια άκρη της Μεγάλης Τέχνης οι puffers αποτελούσαν μια κατώτερη τάξη στην οποία υπήρχαν τσαρλατάνοι, τρελοί, απατεώνες, μάγοι, κ.λ.π. και κυρίως εκείνοι οι ανόητοι υπηρέτες τού εργαστηρίου (laboratory) που νόμιζαν ότι είχαν κλέψει από τους αλχημιστές μέρος από τα μυστικά τους.

Στην άλλη άκρη, οι αλχημιστές μιμούμενοι την Φύση στην αργή της εξέλιξη προχωρούσαν σε ατελείωτες διαδικασίες που διαρκούσαν μήνες ή και χρόνια.

Οι φουσητές, άνθρωποι ξεδιάντροποι σπρωγμένοι από την μισαρή δίψα τού χρυσού, δεν μπορούσαν να παραδοθούν σε τόσο μεγάλη αναμονή. Στην άγνοιά τους νόμιζαν ότι μπορούσαν να αντικαταστήσουν την αργή δράση τού χρόνου με την υπερβολική θέρμανση των φούρνων τους και έτσι συχνά μιά έκρηξη ερχόταν να τελειώσει άδοξα την προσπάθειά τους.

Να ποιό είναι το μυστικό της Αλχημείας κατά τον Fulcanelli από το βιβλίο του Φιλοσοφικοί Οίκοι (« Dimore Filosofali ») : « Υπάρχει ένα μέσον χειρισμού της ύλης και της ενέργειας κατά τρόπον ώστε να παραχθεί αυτό που οι σημερινοί επιστήμονες θα ονόμαζαν ένα “ πεδίο δυνάμεων ”. Αυτό το πεδίο επιδρά επάνω στον παρατηρητή και τον θέτει σε μια πλεονεκτική θέση απέναντι στο σύμπαν. Από αυτή την πλεονεκτική θέση έχει πρόσβαση σε πραγματικότητες που ο χωροχρόνος, η ενέργεια και η ύλη μάς αποκρύβουν συνήθως. Αυτό είναι εκείνο το οποίο εμείς ονομάζουμε **Μεγάλο Έργο**. Αλλά η Φιλοσοφική Λίθος και η παρασκευή τού χρυσού ;

Αυτές δεν είναι παρά εφαρμογές, ειδικές περιπτώσεις. Το ουσιαστικό δεν είναι η μετάλλαξη των μετάλλων, αλλά αυτή τού ίδιου τού πειραματιζόμενου » - [18^{ος} βαθμός, το πυρ INRI]. Ένας ανάλογος αφορισμός ανήκει στον Παράκελσο (1493-1541), φαρμακοποιό, αλχημιστή και Ροδόσταυρο: « η αλχημεία χρησιμεύει για να διαχωρίσουμε το αληθινό από το ψεύτικο ». Σκοπός τής Αλχημείας είναι η επίτευξη τού λεγομένου Μεγάλου Έργου. Το **Μεγάλο Έργο** τής Αλχημείας είναι να επιταχυνθεί η ανωτέρω φυσική διαδικασία τής τελειοποίησης και να αναστηθεί η Πνευματική ουσία τού ατόμου η οποία βρίσκεται παγιδευμένη μέσα στην ύλη. Να τι αναφέρει ο 32^{ος} βαθμός, σε μια περικοπή του, για την Φιλοσοφική Λίθο κ.λ.π. :

« Όπισθεν τής σταυροφορίας, που σκοπό έχει την κατάκτηση τών Ιερών τόπων, διακρίνεται η αιωνία τάσις τών ανθρώπων να προχωρήσουν προς μία αιωνία Αλήθεια, ήτις κρύπτεται από τους οφθαλμούς των. Άπασαι αί μνήσεις οφείλουν να τελώνται διά πράξεως υπέρ τής Ιεράς υποθέσεως την οποίαν ησπάσθη το Τάγμα μας, δηλαδή τής ανθρωπίνης εξελίξεως προς συνεχώς υψηλότερα Πνευματικότητα, ήτις δέν δύναται να επιτευχθει εί μή διά τής Ελευθερίας τού πνεύματος. Όταν ιδρύθηκε το σύστημα τών Υπέρτατων Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού, οι προπάτορες μας εννόησαν, υπό το σύμβολο τής σταυροφορίας προς απελευθέρωση τών Αγίων Τόπων, την προσπάθεια να βρουν την **Φιλοσοφική Λίθο** και να την απαλλάξουν από το υλικό περίβλημα ».

Αληθινός άνθρωπος είναι εκείνος που έχει απελευθερωθεί από τα δεσμά του (Free mason). Συνεπώς το Μεγάλο Έργο είναι πριν από όλα η δημιουργία τού ίδιου τού ατόμου, δηλαδή :

- 1^{ον} - Πλήρης και τέλεια ανάπτυξη τών (εν δυνάμει) ικανοτήτων του και κυριαρχία σε αυτές.
- 2^{ον} - Τέλεια χειραφέτηση και έλεγχος τής Βούλησης του !
- 3^{ον} - Επίτευξη τής απόλυτης εξατομίκευσης (δημιουργία εξελιγμένης προσωπικότητας).

Κάθε άνθρωπος συμμετέχει στην αλχημική διαδικασία, είτε με τρόπο συνειδητό (μέσω τής ηθελημένης εργασίας για τελειοποίηση και εκδήλωση τής ανώτερης φύσης του) είτε μέσω τής σύγχυσης, των βασάνων και των εμπειριών τής κοινωνικής ζωής που τον οδηγεί τελικά, αν και πολύ βραδέως, σε αναγκαστική αφύπνιση και σε αυξημένη κατάσταση συνειδήσεως. Αυτή η μέθοδος, η Τέχνη, η Επιστήμη ή όπως αλλιώς και αν επιλέξουμε να την αποκαλέσουμε, επιδιώκει απλά να αποκαταστήσει τα προνόμια τού πρωταρχικού Παραδείσου ώστε να επιτρέψει στα άτομα, εάν φυσικά το επιθυμούν, να κατοικήσουν σε ένα κόσμο λαμπρό-

ητας και χαράς. Οι αλχημιστές και γενικά η Εσωτερική Φιλοσοφία ισχυρίζονται ότι υπάρχει μια τέτοια πειραματική διαδικασία και ότι υπάρχουν αρκετοί που το έχουν επιτύχει ...

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι τα πειράματα των αλχημιστών σχετίζονται στην πραγματικότητα όχι με την μεταστοιχείωση των μετάλλων που αποτελεί μια μερική και κατώτερη εφαρμογή, αλλά με την μεταστοιχείωση τού εαυτού τους καθώς και όλου τού κόσμου.

Εξ άλλου η λέξη εργαστήριο Laboratory προέρχεται από το Λατινικό Laborare = εργάζομαι και Orare = προσεύχομαι.

Εκτός από την αλληγορία των μετάλλων θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο, οποιοδήποτε παράδειγμα για να περιγράψουμε τις φάσεις τής αυτοπραγμάτωσης. Π.χ. :

μια συνταγή μαγειρικής όπου ακατέργαστα υλικά μετατρέπονται σε ένα εύγευστο έδεσμα, τους 12 άθλους τού Ηρακλή ή την μυητική περιπλάνηση τού Οδυσσέα, την Θεογονία τού Ησίοδου, τα στάδια τής εξόδου από το Σπήλαιο τού Πλάτωνα και όσα άλλα παραδείγματα.

Ολόκληρη η αρχαιοελληνική μυθολογία μπορεί να διαβαστεί ως ένα μυητικό βιβλίο αυτογνωσίας και αλχημικής αυτοϋπέμβασης, κάτι που εμφανίζει εξαιρετικά μεγάλη σπουδαιότητα.

Το Μεγάλο Έργο παρόλο που είναι μια μοναδική ενιαία διαδικασία χωρίζεται, για διδακτικό σκοπό, σε επτά στάδια τα οποία εμπίπτουν σε τρεις περιόδους αυτογνωσιακής πραγμάτωσης.

Θεσσαλονίκη 27-1-2014

Γόλαος 33^ο